Voetnoot Maandag 13 april 2020 * ✓

Dankbaar

Tussen alle COVID-19 hectiek door heb ik de mogelijkheid gekregen om mensen met een beperking te voorzien van een bootcamp. Een verzorgingshuis uit de buurt kwam met de vraag of ik bereid was om jongeren met een syndroom van down te voorzien van een training op afstand. Aangekomen op de vrijdagmiddag op het terrein mocht ik 8 prachtige mensen verwelkomen en de training verzorgen. Bijzonder om te zien hoe erg zij genoten van de oefeningen en hoe ieder persoon het op zijn of haar eigen manier invulde. Na afloop mochten de kinderen 1 talent laten zien, waarbij ieder kind een daverend applaus kreeg. Dit zorgde voor een nóg grotere lach op deze prachtmensen hun gezicht. Dit heeft mij doen laten beseffen dat deze kanjers genieten en dankbaar zijn voor de kleine dingen in het leven. Sindsdien ben ik **dankbaarder** dan ooit!

Anwar

Voetnoot – Hanae Chaara
7 april 2020

Enkele reis naar het kalifaat *

Een brok in mijn keel, maar ik reageerde laconiek. Ik kreeg te horen dat **mijn vriendin** zich spontaan heeft aangesloten bij ISIS. Niemand accepteerde haar, vanwege het doek op haar hoofd. Veel mensen zeiden dat ze haar hoofddoek moest af doen. Inclusief haar familie. Ze moest volgens hun normaal doen. Ze was niet welkom in onze samenleving. Het is belangrijk dat een mens liefde nodig heeft, zich welkom, veilig en begrepen voelt. Dat had ze niet op school, niet op werk en thuis niet. Als iemand dat mist, dan gaat diegene het opzoeken. Daar ging ze dan. Zoekend naar geluk en een welkomgevoel. Niet wetend dat ze haar dood heeft opgezocht. Ze vond iemand die haar alle geluk van de wereld had beloofd. Onwetend noem ik dat. Stel dat we haar wel een welkomgevoel hadden gegeven, zouden wij haar enkele reis naar het kalifaat kunnen voorkomen? Ze is **nu** niet meer welkom, **nooit geweest ook**.

Eeuwige angst – Inger van Hest *

26 juni 2019, VU medisch centrum Amsterdam. Ik denk terug aan het afgelopen halfjaar. Een jaar dat ik me anders had voorgesteld. Op 5 december 2018 kreeg ik van mijn arts te horen dat ik lymfklierkanker heb. Wat volgde was een halfjaar met veel ziekenhuisbezoeken, chemotherapie, haarverlies en angst, maar ook geluk en liefde. Ik heb gezien dat voor andere mensen deze ziekte het einde betekend. Ik hoopte dat het voor mij pas het begin was.

Mijn arts roept mijn naam. Ik ben aan de beurt. Met lichte spanning loop ik met haar mee naar de spreekkamer. We gaan zitten. Ze lacht naar me. “Ik heb goed nieuws voor je. Er is sprake van complete metabole remissie”. Ik huil. Deze keer van blijdschap. Ik voel me bevrijdt van de wekelijkse ziekenhuisbezoeken, chemo’s en angst voor de dood. Maar die dag werd ik ook gevangen in een nieuwe angst; de eeuwige angst om weer ziek te worden.

Van oog tot lens

Als je geboren wordt open je je ogen. Er gaat letterlijk een wereld voor je open. Je groeit op en leert wat je leuk vindt. Dit doe je je hele leven vanuit jouw eigen oogpunt.

Mijn ogen zagen een wegwerp camera. Hiermee maakte ik foto's. Voor mij werd de wereld groter, want ik kreeg een telefoon waarmee ik betere foto's kon maken. Later groeide deze wereld en werd hij nog groter, want met mijn zelf gekochte camera kon ik tot een tijd geleden de mooiste foto's schieten.

Maar laatst begon deze wereld te krimpen. Het Corona-virus deed zijn intrede en er was geen ruimte meer om met mijn camera op pad te gaan. De wereld werd kleiner, dus ging ik terug naar mijn telefoon. Ik maakte alleen een snelle foto onderweg. Nu is de wereld op zijn kleinst. We moeten allemaal thuisblijven.

Zo kom je weer terug bij die ogen. De mooiste camera ter wereld, maar op het moment niets om mee te zien.

Student: Jules Pruijn

13-4-2020, Catastrofaal *

Het is vele malen voorspeld: het einde van de wereld of wordt het overdreven? Grote wereldspelers zoals Bill gates hebben ons al gewaarschuwd. Ik was zelf helemaal niet bang, omdat ik niet bang ben voor de dood. Na paar weken zit ik opgesloten in mijn huis zoals rapunzel. Ik dacht dat dit het einde van de wereld zou zijn, maar om eerlijk te zijn geniet ik wel van de mogelijkheid om thuis te blijven. Ik game, geniet en werk vanuit huis. Ik hoef niet naar buiten en de wereld kan ik laten verdwijnen met 1 druk op de knop van mijn PlayStation. Iets wat ik dacht dat catastrofaal zou zijn, zie ik nu als een blessing. Ik heb wel het geluk dat er geen slachtoffers rondom mijn kring is gevallen. Misschien denk ik er daarom zo luchtig over? De corona heeft niet zoveel van mij afgepakt op een klein beetje vrijheid na, waar ik me overigens toch niet om betreur. Dit virus is als een pauze van de realiteit en het laat zien wie we echt zijn.

Mattie Kidane

Voetnoot van Nino Westendorp *

Voetnoot
De crisis verandert niets: schrijvers zijn nog altijd beter af met een ritmisch en regelmatig bestaan; kunstenaars moeten nog steeds al hun werk uit kunnen leggen. De crisis verandert niet dat je alleen kunt schrijven over wat waar is en dat het simpel moet zijn. Dat het dus niet de bedoeling is als alle hedendaagse hoofdpersonen zelf ook schrijver zijn! Iets is nog steeds niet stiller dan het stil is of eeuwiger dan eeuwig: de jazz, het schaakspel en dat seks bestaat. (R. Pirsig heb ik trouwens nog altijd niet uit, terwijl de Meester en Margarita zich voor de derde keer aandient). Zelfs mijn helden Baker, Mingus en Davis liggen nog altijd bedolven. Of neem nou onze Maarten: als je goed kijkt, zie je ook nu hoe de zwoele wind en hoe dit een ode is aan die ene zin: ‘Dan ben ik goddank dus nog een keer een jonge lente waard.’

De derde week zit er op. Het lijkt al heel lang geleden dat alles ‘gewoon’ was. Voor ouders met kinderen die thuis werken is het zwaar. En iedereen zal zich deze tijd waarschijnlijk nog een leven lang herinneren. Dat het opeens anders werd. Dat de plannen die je had op losse schroeven kwamen te staan. En de realisatie dat ondanks alle digitale contactmogelijkheden de fysieke afstand tot familie, vrienden en collega’s begint te tellen.

De IC capaciteit is nu nog voldoende. Vandaag ‘maar’ 30 IC patiënten erbij, als dat zo blijft dan bereiken we pas over drie weken de max, en wie weet zijn er dan voldoende mensen beter en bedden weer vrij. Maar als het er weer 60 zijn is die max al over 10 dagen bereikt.

In Jinek meldt Diederik Gommers vanavond dat het document klaarligt waarin staat op grond van welke criteria wordt bepaalt wie nog wel en wie niet meer naar de IC gaat als die vol is. En dat het ook geldt voor wie al op de IC ligt. Dit weekeinde buigen hoogleraren en ethici zich er een laatste keer over en dan wordt het begin volgende week gepubliceerd. Transparant voor iedereen. Confronterend ook.

Okan Aytan

Naam: Oumaima Benamar
Studentnummer: 500777799

Waardering in de zorg *

Door al het hectiek die zich voordoet om het virus covid-19. Heeft er toe geleid dat de mensen in de zorg veel meer waardering kregen dan voorheen. Er wordt voor ons geapplaudisseerd, gejoeld en verwend met allerlei lekkernijen en kortingen..ja voor 'ons', want ook ik werk in de zorg.
Terwijl (bijna) niemand naar ons om keek.

Jarenlang hebben wij als zorgverleners zitten roepen dat we kampen met personele tekort en hoge werkdruk hebben. Met alle gevolg dat we (makkelijker) fouten kunnen maken en dat de patiënten/cliënten de dupe ervan zijn.
Maanden lang hebben wij moeten vechten voor een betere cao, voor (een beetje) waardering die wij verdiend hebben.
Jaren lang is er bezuinigd op personele, voorzieningen en moesten ziekenhuizen zelf ook gaan fuseren.
Waardoor er langere (operatie) wachttijden zijn, voordat de zieke geholpen kunnen worden.

En ja, we kiezen er zelf voor om deze beroep uit te oefenen. Maar als wij dat niet doen, wie gaat het dan doen oh Nederland?
Ik hoop na deze pandemie dat we niet meer vergeten worden en dat we van deze enorme fouten kunnen leren om niet meer met mensenlevens te gaan spelen.

“Gezichtsbedekkende kleding hoort niet thuis in Nederland!” en *“De norm hier is dat je elkaars handen schudt en als het je niet bevalt, ga het land uit, ga weg!”*, aldus de VVD. *

6 maanden later…

Een onwaarneembaar mysterie treedt Nederland binnen. Datgeen wat verboden was, is nu ineens verplicht. De Nederlandse bevolking loopt over de straten met gezichtsbedekking. Daar waar ik nooit handen durfde te weigeren, ben ik nu degene die geweigerd wordt als ik uit automatisme mijn hand uitsteek. Willem Alexander houdt een toespraak met een volle baard, voller dan die van een gemiddelde moslim en benadrukt de corona maatregelen nogmaals. Vanuit mijn balkon hoor ik de gebedsoproep vanuit de moskeeën de straten vullen op de mooie, zonnige vrijdagen. Is Nederland nou aan het islamiseren?

Grappig hoe iets wat niet waarneembaar is met het oog zoveel verandering kan brengen in een samenleving.

- *Soumaya el Mouden*

Voetnoot – Tugce Aktas *

Vandaag ruzie gemaakt met mijn moeder. Ik wist nooit dat ik ruzie met haar zou maken om het feit dat ik even naar buiten zou willen. Vandaag ruzie gemaakt met mijn moeder. Het feit dat ik met haar dwars zou liggen wegens dat ik even naar buiten zou willen had ik nooit kunnen bedenken. Vandaag ruzie gemaakt met mijn moeder. Ik besefte vandaag dat ik dus op mijn 24e leeftijd nog wel toestemming moet vragen om naar buiten te gaan. Vandaag ruzie gemaakt met mijn moeder. Waarschijnlijk was dit omdat ze angstig is dat ik besmet raak. Vandaag ruzie gemaakt met mijn moeder. Dit heeft me wel leren omdenken. Vandaag ruzie gemaakt met me moeder. Ik besef nu pas hoeveel vrijheid ik had toen ik kon zeggen “ ik ga naar buiten “ en de deur achter me dicht kon trekken.